

És jöttek, csak jöttek sorba.
Hatalmas hangversenyzongorák.
És mindegyiken csak egy hangot.
Le kellett ütnöm nyomban.
Az elsőt a legmélyebb hangot.
És a következőn a következőt.
És csak jöttek, jöttek sorba.
És a fedelük feltámasztva.
Hogy jobban hallatsszon a hang.
A reggeli messzi mély harang.
A szerelemnek súlyos vére.
A szeretetnek szenvedélye.
Az életemnek újabb vétke.
A leányoknak legszebb éke.
A vétke, az éke, az étke.
Csak öltöztek mind feketébe.
A földön csak szabadon.
A légben csak lakaton.
Lezárva a veremben.
Kizárva kényelemben.
Letaglózva félelemben.
Csak ütni kellett az új hangot.
Nem maradt semmi utána.
A reménytelenség éjszakája.
A szerénytelenség vétke.
A szemérmertelenség kékje.
S hangok már középen.
Jöttek sorba szerényen.
A normál Á, a barna.
Le kellett ütni, Istenbarma.
A hang tiszta volt és fénylett.
Zongorista már nem remélhet.
Semmit, mert ez a sorsa.
A hangokat nyomni sorba.
És végre jött a magas cé.
A két vonalat ő szereté.
Ha megszólalna ő is.
A zsebkendő tele sírva.
A nő csak várt a pasíra.
De szólt helyette reggeli pacsirta.
És jöttek a zongorák szépen.
Ahogy jöttek, elmentek eképpen.
Köddé váltak a hatalomban.
Maradt, mint puszta lég nyomban.

A billentyűk elefántcsontból.
Villogtak a tisztaságtól.
A kortárs zenének vége.
Itt az új, új szenvedélye.
Már csak három billentyű volt hátra.
És átmentünk, bele az éjszakába.
És nem láttam, hol kell nyomni.
Az utolsóhoz gyorsan léptem.
De nem ő következett, még nem.
De lenyomtam azt akarva.
Szűnjön meg a sok mihaszna.
Zongora az én koromban.
Az évek mentek hatalomban.
És ezzel csak nem lett vége.
Elszúrtam valahol ezt téve.
Tegnap este kihagytam kettőt.
És látnom kellett a teremtőt.
Az ujját, a mutatót rám emelte.
Ezért még bűnhődni fogsz beste.
Te reménytelen, haszontalan.
Miért nem ütötted le sorban?
Mibe került volna elvégre?
A csoda játékosnak vége.
Most mindjárt mehetsz a pokolra.
Az ujjával csak fenyegetett.
Mert nem küldött ő sehova.
Se mennybe, se pokolba.
Mert ateista a zongorista.
Nem való sehova, még pokolra.
Sem a legrosszabb teste.
Az élet értelmét kereste.
És talált halomnyi gyászt.
És elküldött minden nászt.
A nőket messzitől kerülte.
Az Istent sohasem tisztelte.
Mert hozott ennyi fájdalmat.
Igazságtalanságot és rágalmat.
És vigyorogva csak nézve.
Hogy megy bele tönkre a népe.
Miért teremtetted az embert?
Ha gyámolítani már nem kellett.
S felkelt a földről a zongorista.
Szeme az Istennel szembenézett.
És a sárga földig lehordta.
Mert lett egyszerre goromba.
S minek a rengeteg zongora.

Adnál inkább az embernek enni.

Nincs más hátra már

Ebből a világból elmenni.

Hol Isten az úr.

Pedig nem érdekeli.